

Trở về quê hương chân đất tiên, chúng tôi ghé phi trường gần căn cứ không quân Clarkfield, Phi luật Tân. Sau khi ghé thăm ngôi chợ nông thôn tí hon, máy bay tiếp cận cuộc hành trình. Mười tiếng sau, tôi ghé phi trường Guam, và rồi tôi phi trường Honolulu. Tôi thăm phố cổ của tiểu bang Hawaii, chúng tôi ghé thăm ngôi chợ hai tiếng đồng hồ. Trong chuyến cùng, phi cơ bay thăm phi trường gần căn cứ không quân Travis Air Force Base, gần San Francisco.

Trong suốt 15 tiếng đồng hồ trên không, chúng tôi được các tiếp viên phi hành mời dùng nước ngọt, và các thức bánh. Bữa ăn chiụ thì thơm ngon hơn, có “beefsteak” ăn với khoai tây chiên và “cocktail” trái cây tráng miệng nữa. Các tiếp viên phi hành thì cứ mời tôi “Yes, Sir”, khi nào tôi có cảm giác mệt mỏi các phụ nữ này đã được huấn luyện rất thuần thục về môn giao tiếp nhân sự! Các cô tiếp viên phi hành của hãng hàng không Pan America trong đồng phục màu xanh da trời, trông thật xinh đẹp đáng yêu. Họ đội mũ màu xanh đậm có cài huy hiệu của hãng máy bay. Tôi cứ đứng ăn nói nhảm nhảm và lách sáo. Họ nhắc nhở hành khách cẩn thận dây an toàn, đừng chúi người cho máy bay hạ cánh. Chiếc ghế ngồi của tôi được giữ mở rộng ra. Tôi nghe tiếng tiếng bánh đáp mời ra. Phi cơ tiếp tục hạ cánh. Thành phố San Francisco về đêm trông y như một biển ánh sáng; những ánh đèn màu nhấp nháy những viên kim cương lấp lánh trên thảm đen bên dưới. Qua khung cửa sổ của máy bay, tôi thấy xa lạ hai chiếc đèn lên ánh sáng. Một bên có biển đồng hồ xe chạy. Dòng xe chạy dài thành phố, xe cứ nối đuôi nhau chạy hai chiếc ngược chiều, đèn pha màu sáng trắng. Tôi trên máy bay nhìn xuống, thấy xa lạ trông giống như những con rắn khổng lồ đang uốn mình bò dưới ánh đèn rực rỡ. Chiếc ghế ngồi của tôi tiếp tục vào chỗ đứng đã định sẵn. Hành khách chúi người ra khỏi ghế ngồi hành lý. Trong số hơn 30 sĩ quan thuộc các quân, binh chủng được gọi đi du học các ngành chuyên môn tại Hoa Kỳ, chỉ có đại úy T. và tôi là học sinh Virginia xa xôi miền Đông Hoa Kỳ. Do đó, chúng tôi được chuyển sang một máy bay khác. Số còn lại được gọi đại úy Steve, sĩ quan liên lạc, hướng dẫn đến các máy bay nối tiếp để bay qua các tiểu bang có khóa học chuyên môn.

Buổi sáng hôm sau, chúng tôi đã tới phi trường Richmond, thăm phố cổ của tiểu bang Virginia, cách Fort Lee, nơi chúng tôi sẽ theo học khoảng 45 dặm.

Chúng tôi đến Virginia vào giữa Mùa Thu, khi rừng phong đang thay lá, đỏ rực màu đỏ xanh, vàng, sang màu cam và đỏ sẫm. Tôi xa trông rừng phong giống như một bức tranh thủy mặc tuyệt đẹp. Đại úy Scott, sĩ quan liên lạc của Trung Tâm Đồi Hành Tiếp Vận của Quân Hoa Kỳ, tiếp đón chúng tôi tại phi trường Richmond. Đại úy Scott đã tiếp nhận về Việt Nam trong một tác phẩm. Ông lập gia đình với một phụ nữ Việt Nam nên ông có vẻ dành nhiều thời gian cho hai sĩ quan Việt Nam chúng tôi. Tiểu bang Virginia còn được mệnh danh là xứ của các cặp tình nhân yêu nhau! Với phong cảnh như tình và khí hậu mát mẻ như thơ, Virginia thật xứng đáng với danh xưng này.

Sau một giờ di chuyển, chúng tôi đã tới “campus” của Fort Lee. Đại úy Scott đưa chúng tôi tới một dãy nhà tầng dài có hành lang nối tiếp nhau để nghỉ ngơi. Khu vực dành riêng cho các sĩ quan đang mình sẽ được tham gia khóa huấn luyện. Chúng tôi mời người tiếp đón của phòng nghỉ ngơi để nghỉ ngơi khách sạn. Cách hai ngày, tôi có người hút thuốc, lau chùi bàn ghế và thay khăn trải giường.

Trên tầng được xây dựng trên một khu đất rộng hơn 100 mẫu. Tòa nhà chính là một cao tầng 12 tầng, phía dưới có “basement” và các tòa nhà phụ được dùng làm các phòng huấn luyện. Công sở này là Trung Tâm Điều Hành Tiềm Vực Lục Quân Hoa Kỳ (United States Army Logistics Management Center). Công sở mệnh mông có một hồ bơi, nhà ăn cho sĩ quan, bưu điện, ngân hàng, cây xăng, một số cửa hàng và Quân y viện. Phía ngoài công sở có trạm gác của quân cảnh... Sau khi đã ăn trưa xong, buổi chiều chúng tôi được mời tham gia một buổi tiệc tại câu lạc bộ sĩ quan do đại tá chỉ huy trung đoàn đãi các sĩ quan đang mình. Đây cũng là dịp để giới thiệu chúng tôi với các huấn luyện viên và nhân viên nhà trọ. Đại úy T. và tôi được quân phục để đi có quần áo thay đổi thông. Nhân dịp này, mời người chúng tôi được giới thiệu với một người bảo trợ (Sponsor); mục đích là để huấn luyện sinh trong những ngày đầu tiên tại Hoa Kỳ. Phần đông các người bảo trợ đều là huấn luyện viên của nhà trọ.

Ngày đầu tiên đi học cũng vui vì chúng tôi có dịp gặp gỡ, nói chuyện với các sĩ quan đang mình từ các quốc gia từ đó đến. Huấn luyện viên yêu cầu chúng tôi học khóa sinh đang dạy xong danh, công bố và cho biết mình từ quốc gia nào đến. Khi tôi phiên chúng tôi đang lên để giới thiệu, biết cả hai chúng tôi đều là những sĩ quan đã có kinh nghiệm trên chiến trường Việt Nam, tất cả các sĩ quan bạn đều đang dạy, đang lo lắng tay hoàn thành. Lớp chúng tôi có 40 khóa sinh, phần đông đến từ các quốc gia thuộc khối tự do. Cũng có 8 sĩ quan Mỹ tham gia khóa học này. Trước khi đến lớp, mời khóa sinh được phát một tờ bài học để chuẩn bị. Nhờ đã đọc qua nội dung bài học từ đêm hôm trước, nên khi tôi lên, huấn luyện viên giảng thì tôi thu thập được ngay... Phần học thuộc huấn luyện của Hoa Kỳ rất thoải mái. Trước khi vào bài, huấn luyện viên thường kể một câu chuyện tiêu lâm khá vui, có liên hệ ít nhiều đến tài năng dạy, làm công việc, và không khí lớp học vui nhộn hơn lên. Khóa học cũng được phép mang cà phê nóng để trên bàn, uống tự nhiên. Những người muốn hút thuốc thì phải đi ra ngoài và hút ngoài sân. Khóa học chú trọng tới các lý thuyết hơn thực hành. Mời khi sĩ quan huấn luyện viên giảng xong, ông chia chúng tôi ra thành nhóm, mời nhóm mời người, để thảo luận và thực tập những điều vừa học. Thời gian huấn luyện trôi đi thật êm đềm trong tinh thần thân thiện giữa các sĩ quan đang mình chúng tôi như: Iran, Việt Nam, Hồi Quốc, Israel, Nam Hàn, Phi Luật Tân và Việt Nam. Nói về quân phục và công bố thì mời quốc gia đều có quân phục riêng và lon lá cũng khác nhau. Duy chỉ có công bố thì mang sao giống nhau mà thôi. Điếm để biết là trong thời gian học tại Virginia và thủ đô Washington DC, chúng tôi được lãnh phát công bố đổi nhau so sánh với các sĩ quan bạn được huấn luyện tại các tiểu bang khác vì giá sinh hoạt hai địa phương này tương đối cao. Vào những ngày nghỉ cuối tuần chúng tôi thường đi chơi

Hoài niệm chuyện viết du

Tác Giả: Vũ Ngọc Bích (Hội Kí Vui Buồn Đới Quân Ngũ)

Thứ Tư: 03 Tháng 12 Năm 2008 04:38

chung với nhau. Đới úy T. và tôi thò ng lân la vào PX, môt thò cò a hàng bách hóa bán đò lo i môt hàng, kò cò rôt nhiò u lo i mò phò m cho phò nò. Đới úy T. còn đò c thân, chò ng tha thiò t nhò ng món hàng này, nên chò đi theo tôi coi cho vui thôi. Nhò lò i hò a vò i vò tôi hôm tiò n chân ò phi trò ng, tôi đem theo tò giò y, trên đó ghi cò mò y chò c món hàng; nào là son phò n, các thò nò c hoa, nò trang các lo i, khăn san quàng cò, kem đò ng da. Tôi môt khá nhiò u thì giò mò i lò a chò n cho đúng vò i nhò ng món hàng vò tôi đã căn đò n. Tôi cũng không quên lò a hai con búp bê biò t nhò m môt môt cho hai cô con gái tôi, và chò c xe hò i nhò chò y bò ng pin cho thò ng con trai bò n tuò i. Khi mua sò m gò n xong, tôi mò i sò c nhò vò tôi còn đò n mua cho nàng vài chiò c “soutien” nò i ngò c! Có lò môt sò quý bò n phái nam cũng không khác gì tôi. Có nhò ng cái trong đò i sò ng vò chò ng đã quá quen thuò c, mà khi cò n phò i nhò chi tiò t, chúng ta đò u không thò nhò nò i. Đó là lúc tôi đò ng tò n ngò n cò chò c phút trò c hàng hàng lò p lò p nhò ng chiò c “soutien” đò mò u, đò kiò u, đò mò i kích thò c. Tôi cò đi đi lò i lò i, nhìn tò i nhìn lui, mà không thò quyò t đò nh đò c cò n phò i mua cho vò mình SIZE nào! Thò i gian đó ò Viò t Nam, quý vò phò nò vò n còn dùng sò 32, 33, 34 cho đò n khoò ng 40 ngoài đò xác đò nh kích thò c y phò c bên trong và bên ngoài. Do đó, kích thò c vò tôi đò n dò, theo hò thò ng Viò t Nam, không thò tính tò ng đò ng vò i kích thò c ABCD gì đó cò a Mò đò c. Mà dù có phò ng pháp, hay công thò c tính toán đó, tôi cũng mù tò t! Mò y năm sò ng chung vò i bà xã, có bao giò tôi đò ý nàng mò c áo lót lo i gì, kích thò c ra sao đâu. Nên bây giò, tôi cò đò ng tò n ngò n, chò a biò t quyò t đò nh ra sao. Rò t may, tò đò y bán đò gia đò ng bên cò nh, môt nàng nò quân nhân Hoa Kò xuò t hiò n. Cô nàng khoò ng hăm ba, hăm bò n, tóc vàng môt xanh, gò n gàng trong bò đò ng phò c nâu nhò t cò a lò c quân. Nàng thuò c lo i ngò i Mò nhò con, không thuò n giò ng Anglo-Saxon. Tôi nghĩ là nàng gò c Âu châu. Khi còn cách chò ng bò n thò c, tôi mò i nhò n ra nàng đeo lon trung úy.

Tôi giò mũ, khò nghiêng mình, tò i cò i:

- Chào trung úy. Tôi là đò i úy Vũ, đò n tò Viò t Nam.

Nàng cũng cò i, nhò nhàng nói:

- Chào đò i úy Vũ. Tôi là trung úy Piloti, Kelly Piloti.

Nhò ng ông có thò gò i tôi là Kelly. Tôi có thò giúp ông đò c viò c gì không?

Tôi ngò p ngò ng:

Hoài niệm chuyện vĩ nhân du

Tác Giả: Vũ Ngọc Bích (Hội Kí Vui Buồn Đòi Quân Ngũ)
Thứ Tư, 03 Tháng 12 Năm 2008 04:38

- Trộm c hốt, tôi phôi xin lồi cô v s đ đ ng đ t n y. Nh ng tôi vào đây mua m t s đ dùng cho v tôi. M t trong nh ng th c n mua đó là.

Nghe tôi trình bày, trung úy Kelly vui v giúp tôi ngay. Khi tôi cho nàng bi t nàng c ch n cho tôi m y cái “soutien” n t ng c cùng c v i cái nàng đang mang, m t nét c i hóm h nh thoáng hi n trên môi nàng. Chúng tôi trao đ i vài câu chuy n th i ti t, m a n ng. Trộm c khi t giã, Kelly vi t v i s đ i n tho i, trao cho tôi:

- Xin g i cho tôi, n u anh c n đ i u gì.

Tôi li c nhìn bàn tay phôi c a Kelly. Ch c có m t chi c nh n m t ng c xanh đ n gi n. Bàn tay trái c a nàng v n còn tr n. Lúc ra qu y tính ti n, th y tôi tr h n 300 dollars cho các món hàng v a mua, cô thâu ngân viên nhìn tôi c i thân thi n:

- Ch c đ i úy mua nh ng món hàng này cho ng i yêu? Có phôi không?

Tôi g t đ u:

- Đúng nh v y. Tôi mua quà t ng cho v tôi và ba đ a con... Cô bán hàng cảm n, chúc tôi m t ngày vui. Cô nói:

- V và các con ông là nh ng ng i r t may m n!

Trên đ ng ghé qua b u đ i n đ g i gói quà v cho v con, tôi ch t nghĩ đ n Kelly, ng i sĩ quan M tôi v a g p. Tôi t h i nàng cho tôi s đ i n tho i v i m c đích gì. Phôi chẳng nàng có lòng t t, mu n giúp đ m t sĩ quan đ ng minh m i đ n M l n đ u tiên, ch a quen v i l i sinh ho t đ đây? Hay nàng đang cô đ n, mu n b t đ u m t liên h m i l ? Nh ng r i y t ng tôi tr v v i nh ng l i v tôi nh n nh trộm c khi chia tay phi tr ng Tân S n Nh t. Tôi m ng t ng

ra n& c da tr&ng, làn môi h&ng xinh đ&p, mái tóc b&ng b&nh, h&i quăn t& nhiên c&a nàng. Tôi nh& đ&n ba đ&a con nh& c&a tôi. Hai đ&a con gái, m&y tu&n tr&c ngày tôi lên đ&ng, c& nh& c đi nh& c l&i m&i b&a c&m chi&u “B& nh& mua búp bê nh& m m&t m&t cho con nhé!” Th&ng con trai tôi thì c& l&i t&m hình chi&c xe đ& ch&i m&u đ&, mui tr&n, cháu c&t đ&c t& cu&n catalog SEARS, ch& cho tôi xem, nài n& “B& mua cho con chi&c xe gi&ng y nh& chi&c n&y nhé!”

Nh&ng ý nghĩ v& v& con, cùng v&i bi&t bao k& niệm yêu th&ng chúng tôi đã chia x&, nh&ng b&i h&i xúc đ&ng c&a ngày chúng tôi m&i quen nhau, niệm hoan l&c tràn tr& su&t tu&n l& trắng m&t t Hu&, nh&ng l&n nàng b&ng b& con nh&, v&t ch&ng đ&ng v&t v& t& Saigon, vào Ch& L&n, đ&m m&a dải n&ng, tìm đ&ng đón xe xu&ng C&n Giu&c thăm tôi & ch& đóng quân, ti&ng các con tôi ríu rít, tranh nhau k& chuy&n nhà cho b& nghe, đ&a nào cũng giành đ& đ&c ng&i vào lòng b& tr&c! Nh& đ&n t&t c& nh&ng đi&u đó, tôi th&y b&y gi& mình s& th&t t&m th&ng, n&u đành lòng đ&n b&c vào m&t phi&u l&u tình c&m, dù là nh&t th&i, v&i b&t c& m&t ng&i ph&n nào. Đi b& qua hai khúc đ&ng ng&n, tôi đã đ&n tr&c b&u đi&n. B&c vào trong, tôi l&a mua m&t thùng carton nh&, đ&n bên chi&c gh& dài & góc phòng, đ&t thùng lên, l&y nh&ng món đ& c&n g&i v& ngay, cho vào, dán băng keo l&i, ghi đ&a ch& gia đình tôi. R&i tôi ôm thùng, đ&ng x&p hàng. R&t may, ch& ch& có hai ng&i là đ&n l&t tôi g&i. T&ng t&ng ra niệm vui thích c&a v& con tôi khi nh&n đ&c thùng quà, bao nhiêu n&i m&t nh&c tan bi&n h&t. Cũng bi&n đi luôn hình &nh nàng trung úy M& tóc vàng m&t xanh tôi v&a g&p sáng nay.

Tôi gi& m&nh gi&y ghi s& đi&n tho&i c&a Kelly su&t th&i gian tôi & Virginia. Tôi có đi mua đ& PX đôi ba l&n n&a nh&ng không g&p l&i nàng. Cho đ&n khi r&i Virginia đ& đi th& hu&n & m&t căn c& khác t&i Washington DC., ch&a l&n nào tôi g&i cho nàng.

Là tín h&u, nên m&i sáng Chúa Nh&t tôi th&ng đi t&i nhà th& Tin Lành nhóm h&p, và nghe gi&ng. Lúc đ&u ch&a quen đ&ng nên tôi nh& m&t ng&i b&n đ&n đón tôi đi nhà th&, cách ch& tôi h&c kho&ng 7 d&m, thu&c th& tr&n Petersburg. Đây là m&t th& tr&n nh&, n&m & Đông Nam ti&u bang Virginia. Dân s& th& tr&n n&y vào kho&ng h&n m&i ngàn ng&i. N&p s&ng & đây bình l&ng; dân chúng có v& r&t hi&u khách. M&i khi tôi b& & ngoài đ&ng, g&p b&t c& ng&i nào đi ng&c chi&u, trông th&y tôi, h& đ&u t&i c&i, nói “Hi!” Tôi quen bi&t hai gia đình có con em đang chi&n đ&u t&i Vi&t Nam, nên l&n nào g&p tôi & nhà th&, h& cũng v&n v& h&i thăm v& tin t&c bên nhà. H& cũng m&i tôi đ&n nhà dùng b&a ăn t&i v&i h&. Đ&c bi&t gia đình Johnson dành cho tôi nhi&u c&m tình thân thi&t. Ông Johnson kho&ng ngoài năm m&i, làm th& đi&n. Bà Johnson cũng tr&c tu&i ông, & nhà làm công vi&c n&i tr&. Ông bà có hai ng&i con trai. Ng&i con l&n 22 tu&i đang đóng quân t&i Đà N&ng. Anh lính th&y quân l&c chi&n n&y v&a đ&c lên trung sĩ, sau hai năm chi&n đ&u & Vi&t Nam. Nghe tôi nói tôi đã t&ng đ&n thăm Đà N&ng và Hu&, ông bà r&t thích thú, mu&n tôi mô t& cho ông bà nghe hai thành ph& n&y nh& th& nào, vùng đ&ng quê bên ngoài thành ph& ra sao, và bãi bi&n China Beach, M& Khê, S&n Trà có gi&ng nh& bãi bi&n & Hawaii không? Tôi thông c&m đ&c lòng th&ng nh& con c&a ông bà Johnson. Khi tôi đóng quân t&i các đ&a đi&m quanh t&nh Long An, cha tôi cũng th&ng nhìn lên b&n đ& đ&a ph&ng vùng n&y, đ& xác đ&nh

Hoài niệm chuyến viếng du

Tác Giả: Vũ Ngọc Bích (Hội kị Vui Buồn Đồi Quân Ngũ)

Thứ Tư: 03 Tháng 12 Năm 2008 04:38

vớ trí tôi đang . Có lần, sau bữa ăn chiều, ông Johnson lái xe đưa tôi trở về trường. Ông chở tôi dọc theo con sông Appomatox chảy qua thành phố, phía Nam thành phố Richmond. Ông kể cho tôi nghe, vùng đất hiên lành này, cách đây hơn một trăm năm, đã chứng kiến những trận đánh đẫm máu giữa hai miền Nam Bắc, trong cuộc Nội Chiến tàn đẫm thi thống Thống Abraham Lincoln. Chính tại nơi đây, đạo quân hùng mạnh của tướng Ulysses Grant đã vây hãm Petersburg trong suốt một tháng liên. Khi Nam quân tại Petersburg đổ hàng, thành phố Richmond cũng sụp đổ nhanh chóng, dẫn đến việc bãi bỏ chế độ nô lệ chính quy ly khai miền Nam. Danh tướng Grant chấp nhận sự đổ hàng của tướng tướng quân miền Nam, Robert Edward Lee, cũng bên bờ sông Appomatox này.

Đáp lời lòng hiếu khách của ông bà Johnson, tôi biếu ông bà những món đồ nghề Việt Nam tôi đã mang theo, để ông bà trở về phòng khách.

Sau những sinh hoạt cuối tuần, chúng tôi trở lại lớp học, tinh thần cảm thấy phấn chấn hơn. Những lúc huấn luyện viên hỏi ai có ý kiến gì mà không, tôi cũng mạnh dạn đưa tay xin phát biểu. Tôi so sánh sự khác biệt trong việc đi hành mã của Việt Nam và mã của Hoa Kỳ. Tôi cũng nói về những kiến thức hữu ích tôi thu thập trong khóa huấn luyện sự được đem áp dụng để cải thiện ngành mã của tôi. Khóa học của tôi là Khóa Điệu Hành Mã của Quốc Phòng (Defense Procurement Management Course). Tôi học rất chăm chỉ. Tại nào, tôi cũng ôn lại bài đã học trong ngày, và đọc trước bài giảng hôm sau. Tôi chép đi chép lại những chuyên môn, và học thuộc lòng để nhớ nghĩa các nguyên tắc đưa ra. Do đó, mỗi khi làm TEST, tôi thường được điểm tốt. Các sĩ quan giảng viên đôi lúc khen ngợi tôi trước mặt tập thể lớp học. Tôi vui mừng và hạnh phúc; vì ít nhất cũng góp phần làm cho học viên các nước được minh bạch và nâng hai chữ VIỆT NAM.

Đây có lẽ là niềm vui lớn nhất của tôi trong những ngày du học tại Hoa Kỳ. Thời gian đi học ở Mỹ cũng là kỳ niệm rất đẹp, một giai đoạn đáng nhớ trong đời quân ngũ của tôi. Từ đó về sau, trong những dịp, tôi có dịp đi tham dự vài khóa huấn luyện chuyên môn; những không bao giờ tôi còn được trải qua những niềm vui như thời gian học ở Hoa Kỳ. Ngoài dịp Tết, ra, tôi cũng có một số buổi sĩ quan tặng mình đồ như như như nói chuyện giao, ngoài những giờ học trường. Cuối tuần, chúng tôi đến PX mua quà cho người thân yêu, lên phố mua đồ ăn ngon ngon Á Châu. Ăn hoài thức ăn Mỹ cũng chán, và không hợp khẩu vị, nên ra chợ mua, tôi thường tìm được một tiệm bán hàng tươi để mua mì, xá xíu, cơm chiên. Đến đến, tôi mua gạo, nước cơm để nấu, trứng, bắp khoai, nước mắm, rau cải và các gia vị, đem về phòng, nấu ăn cơm mì mì. Nếu mãi cũng thành quen. Tôi trở thành một đầu bếp nhà nghề, nấu nướng và dọn dẹp sạch sẽ gọn gàng như một bà nội trợ nào. Còn trong vòng một tiếng sau khi rời khỏi lớp, tôi đã có cơm dẻo, canh nóng, ăn rồi.

Hoài niệm chuyến viếng du

Tác Giả: Vũ Ngọc Bích (Hội Kí Vui Buồn Đồi Quân Ngũ)

Thứ Tư: 03 Tháng 12 Năm 2008 04:38

Chợt tôi đang theo hẻm là một căn cứ huấn luyện xa thẳm. Khu vực quân sự này rất yên tĩnh, và biệt lập với khu dân chúng xung quanh. Căn cứ này gọi là Fort Lee, mang tên vị tướng Robert Edward Lee, người đã trở thành chủ huy Nam quân, trong cuộc nội chiến Hoa Kỳ. Cách Fort Lee khoảng 7 dặm, có một viên biếng tàng chiến tranh rất rộng. Viên biếng tàng được xây dựng bên trên khu đất hơn một trăm năm trước đã là chiến trường đẫm máu giữa hai phe: tướng Grant chủ huy lực lượng quân, và tướng Lee, chủ huy lực lượng miền Nam.

Sau khi cuộc nội chiến kết thúc được bốn năm, tướng Grant trở thành vị tướng thông thạo 18 của Hoa Kỳ. Ông trúng cử thêm một nhiệm kỳ nữa, tướng cũng là tám năm trên ngôi vị quyền lực cao nhất. Nhưng về sau, chính quyền của ông bị tai tiếng vì các vụ hối lộ và tham nhũng.

Chợt trong vòng một trăm năm, người ta đã biến khu vực chiến trường thành một viên biếng tàng chiến tranh. Du khách đến thăm một phòng trưng bày chủ yếu của biếng vào nút đi. Máy tính được sử dụng hình và tướng thu thập rành rành các trận đánh. Các dãy nhà xung quanh trưng bày các loại vũ khí được đúc, gươm giáo và quân phục thời nội chiến. Du khách có thể đi trên biếng trên các lối mòn được nhúng tàn lá xum xuê của nhúng cây cối thối rữa gian hàng bán đồ kỷ niệm. Gian hàng này, người ta bán áo thun in hình của quân đội miền Nam hoặc các địa danh ghi dấu nhúng trận đánh nội chiến. Họ cũng bán nhúng biếng nhúng nhúng làng quê, nhúng thơ trữ tình danh trong cuộc Nội chiến. Ngoài ra, còn có nhúng khẩu súng lục, súng trường giết, mô phỏng theo kích thước các vũ khí quân đội hai bên đã dùng hơn một trăm năm trước.

Một lần, Đồi tá Chợt huy trưởng Trung Tâm Huấn Luyện miền đồi úy T. và tôi tới gia đình. Ông đích thân dùng xe nhà đến đón chúng tôi lúc 5 giờ chiều. Xe của ông là chiếc station wagon Ford Fairlane đời 1968. Tuy đã dùng hai năm rồi, nhưng ông sẵn sóc của thông, chiếc xe Ford tám máy này còn rất mới. Bỗng trên rừng, và của sang sử dụng đất ngay bánh lái, nên chúng tôi được ngồi phía trên với ông luôn. Đồi tá Mc Wain cho chúng tôi đi dọc bờ sông Appomatox. Nhưng rừng liêu của ven sông rủ xuống thối rữa. Một sông êm. Trẻ con đùa giết, chày nhúng nhúng thơ m của xanh ven bờ sông, trong khi cha mẹ chúng ngồi trên nhúng thối rữa với sự rười rượi bóng cây, với nhúng uổng và thối ăn biếng sến.

Đồi tá nói:

- Picnic là sinh hoạt rất phổ biến trong các gia đình người miền chúng tôi. Ở bên Việt Nam, các ông có sinh hoạt đó không?

Hoài niệm chuyến viếng du

Tác Giả: Vũ Ngọc Bích (Hội Kí Vui Buồn Đồi Quân Ngũ)

Thứ Tư: 03 Tháng 12 Năm 2008 04:38

Tôi đáp:

- Thưa đĩ tá, gia đình tôi ở thĩ đô Sài gòn. Chĩ duy nhĩ t trong thành phĩ đĩ rĩ ng đĩ gia đình đi picnic là Thĩ o Cĩ m Viên.

Đĩ úy T. tiĩ p iĩ tôi:

- Ngoài ra, nĩ u muĩ n thoĩ i mái hĩ n, chúng tôi có thĩ đi ra ngoĩ i ô, khu Thanh Đa, hay vĩ phía Thĩ Đĩ c, xa iĩ Biên Hòa. Tĩ i nhĩ ng khu vĩ c này, có nhĩ ng khoĩ ng đĩ t đĩ picnic đĩ c.

Nhà đĩ tá Mc Wain là mĩ t biĩ t thĩ xinh xĩ n, nĩ m cách trĩĩ ng chúng tôi khoĩ ng tám hay chín đĩ m. Xe vĩ a vào đĩ n ngõ, chúng tôi đã thĩ y bà Mc Wain đĩ ng trĩĩ c cĩ a chính. Là mĩ t phĩ nĩ khoĩ ng trên đĩĩ i năm mĩĩ i, bà ăn mĩ c giĩ n đĩ, trang đĩĩ m vĩ a phĩ i. Đĩ i tá giĩ i thiĩ u hai chúng tôi. Bà đĩ a tay bĩ t, và niĩ m nĩ mĩ i chúng tôi vào bên trong. Đĩ i tá McWain tiĩ p chúng tôi ở phòng khách trong lúc bà đi vào trong chuĩ n bĩ bĩ a ăn. Không đĩ y mĩĩ i lĩ m phút sau, bà bĩĩ c ra, tĩĩ i cĩĩ i:

- Mĩ i quy vĩ vào. Bĩ a ăn tĩ i đã sĩ n sàng. Chúng tôi cảm iĩ n bà, và theo sau đĩ i tá Mc Wain, bĩĩ c vào phòng ăn. Đĩ i tá cho chúng tôi biĩ t thĩ c ăn đĩi chúng tôi tĩ i nay do chính bà vĩ ông nĩ u nĩĩ ng. Bà Debra Mc Wain rĩ t iĩ ch thiĩ p và nhanh nhĩ n. Ông bà đĩi chúng tôi mĩ t bĩ a cĩ m rĩ t thĩ nh soĩ n gĩ m có gà đĩt lò, thĩ t bò hĩ m, khoai nghiĩ n, khoai chiĩn, và các thĩ rau đĩ u. Đĩ i tá khui chai rĩĩ u vang đĩ, rót vào bĩ n ly pha lê có chân, trĩ nh trĩĩ ng mĩ i mĩ i ngĩĩ i cùng ông nâng ly. Thĩ y không có ai đĩ bĩ a ăn tĩ i cùng ông bà, ngoài chúng tôi ra, tôi hĩ i:

- Ông bà đĩĩ c bao nhiêu ngĩĩ i con?

Đĩ i tá Mc Wain đĩp:

Hoài niệm chuyến viếng du

Tác Giả: Vũ Ngọc Bích (Hội kị Vui Buồn Đồi Quân Ngũ)

Thứ Tư: 03 Tháng 12 Năm 2008 04:38

- Chúng tôi đi cùng hai cháu, một trai và một gái. Cả hai đều đang theo học ở trường ngoài tỉnh bang. Lâu lâu mới về thăm chúng tôi một lần.

Sau bữa ăn, chúng tôi trở ra phòng khách uống cà phê. Mỗi tối gần 9 giờ tối, chúng tôi mới đi ngủ dậy, xin phép trở về trở lại. Trở về khi tối già, tôi thấy ông bà một bên tranh sơn mài mô tả cảnh quê Việt Nam thật là bình. Đồi tá Mc Wain thấy có thể gian phòng về Việt Nam. Lúc đó, ông làm công việc ở vùng 4 chiến thuật. Khi về nước, ông mua một số sơn phẩm tiêu công nghệ ở miền Tây. Những món đồ này đang được trưng bày trong tủ kính tại phòng khách. Ông cũng có thú sưu tập súng ống: từ khẩu súng lục nhỏ của Tiệp Khắc tới khẩu AK 47, súng trường Mas. 36, súng garant M1, tiêu liên Thompson. Những khẩu súng này, ông treo trên tường, trong phòng làm việc của ông. Tại phòng này, đồi tá Mc Wain cũng cho chúng tôi xem một số ảnh cũ của Việt Nam, có một ảnh xuyên qua thành lũy, do một người lính bắn thân thể ông cho ông. Tôi nghĩ đó là một chiến sĩ phi công ở bên ông đầu tiên của chiến trường. Căn nhà ông bà đang sống là một biệt thự hàng trung. Về nhà ông bà, công trình lớn sau đó có những thảm cỏ xanh mát xen rải khắp một. Đi một chút, dù là chủ yếu trường một căn, ông không sống một người lính nào vào việc của. Ông cho chúng tôi biết, ông chỉ có một người lính lái xe Jeep đến đón ông đi làm mỗi sáng.

Thật thoát, thời gian trôi qua quá mau. Mỗi ngày nào về nhà học mà nay đã tới ngày mãn khóa sau khi thi "Final". Buổi lễ mãn khóa diễn ra rất trang trọng tại hội trường của Trung tâm. Các sĩ quan đứng minh trong quân phục để chào mừng những hàng phía trước, gần sát sân khấu. Huấn luyện viên đưa tên của khóa sinh bằng lên như "Diploma" do Đồi tá Chỉ huy trường đích thân trao cho. Mỗi khóa sinh tốt nghiệp đều được cấp hình ảnh lưu niệm về đồi tá Mc Wain và các sĩ quan giảng viên. Sau đó chúng tôi được mời đi tiệc tối già do nhà trường khoản đãi. Các sĩ quan đứng minh tới các quách gia tới do sự tay nhau, nói chuyện già biết, hy vọng có dịp nào gặp lại.

Ngày hôm sau, chúng tôi được xe của nhà trường chở lên Bộ Chỉ Huy Tiệp Liên Hội Quân Hoa Kỳ (Headquarters Naval Material Command) để tham dự một khóa học của Bộ Chỉ Huy Tiệp Liên Hội Quân nhằm sát bên bờ sông Potomac thuộc Washington DC, tiêu bang Maryland. Ở căn cứ này, tôi thấy các tiêu Hội quân Hoa Kỳ cấp bậc từ trung tá, như những. Chúng tôi trình diện và được biết khóa Phân Tích Giá Các Quách Phòng và Kỹ Thuật Thương Lãng (Defense Cost and Price Analysis and Negotiation Technique Course) sẽ khai giảng vào ngày hôm sau. Tại Bộ Chỉ Huy Tiệp Liên Hội quân, không có phòng cho sĩ quan trú ngụ. Về sĩ quan liên lạc đưa cho chúng tôi tiêu giấy ghi địa chỉ khách sạn gần nhất. Sau khi đến nơi liên lạc, chúng tôi thuê được một phòng tiêu một khách sạn giá cả tiêu ng để, theo cách Bộ Chỉ Huy Tiệp Liên Hội quân khoảng 8 dặm. Phương tiện di chuyển là xe bus, nên rất thuận tiện. Thương trường, chúng tôi thức dậy tiêu 6 giờ sáng, dùng bữa trưa ngay tiêu khách sạn; rồi đón xe bus ngay góc đường tiêu trường. Thời gian di chuyển một khoảng 45 phút. Chúng tôi tiêu trường giờ học, nên có thời giờ trò chuyện, kết thân với các bậc trưởng khóa, để một quách tiêu. Cũng giảng như khóa học ở Fort

Hoài niệm chuyến đi đầu tiên

Tác Giả: Vũ Ngọc Bích (Hội Kí Vui Buồn Đồi Quân Ngũ)

Thứ Tư: 03 Tháng 12 Năm 2008 04:38

Lee, trong buổi học đầu tiên, chúng tôi tập ghi nhớ tên họ, cấp bậc, và tên quê hương gia đình mình. Huấn luyện viên trưởng là Sĩ quan Hải quân; nhưng cũng có vài huấn luyện viên dân sự nữa. Các bài vở trưởng học được phát cho khóa sinh mang về để trình bày, đôi khi huấn luyện viên giảng bài, khóa sinh có thể thảo luận mau lẹ. Xen kẽ các giờ học là giờ ra chơi. Các khóa sinh được mời dùng cà phê và bánh ngọt.

Chúng tôi thường dùng bữa ngay tại “cafeteria” của Bộ Chỉ Huy rồi tiếp tục lập buổi chiều. Chúng tôi học 5 ngày một tuần nên vào dịp “weekend”, cũng có nhiều sinh hoạt và nhiều chuyện để tiêu khiển và du ngoạn.

Một kỳ nghỉ vui trong thời gian công tác tại Washington DC, là buổi đi thăm Tòa Bạch Ốc. Khách sạn nơi chúng tôi công tác cách Pennsylvania Blvd, nơi có Tòa Bạch Ốc chỉ cách 1 dặm. Vào ngày cuối tuần, dân chúng Hoa Kỳ cũng như du khách được phép vào thăm Tòa Bạch Ốc. Tôi rất vui được đi với đám đông này để sau khi đã qua nhiều trạm kiểm soát an ninh, vào tận bên trong, thăm nhìn sinh sống và làm việc của vợ nguyên thủ Hoa Kỳ.

Thời điểm vui thích khi được nhìn tận mắt chỗ ăn, chỗ ngủ và nhất là văn phòng hình buổi đầu, nơi tiếp xúc trưởng học làm việc. Tôi nghĩ đây là một quê hương tốt do nên nhiều sinh hoạt của trưởng học, người dân Hoa Kỳ được biết rõ trưởng học. Ngoài Hoa Kỳ ra, tôi thì nghĩ không có một quê hương nào mà người dân lại được tốt do đến thăm việc học ăn, làm việc của Trưởng học trưởng học, theo ngày giờ đến học vào cuối tuần, như Hoa Kỳ.

Như đã nói ở phần trên, Đồi úy T. và tôi thuê chung một phòng tại một khách sạn hạng trung bình. Phòng này có hai giường riêng biệt, nên đôi khi cũng hơi bí vì không có bậc thang ngăn cách. Tôi còn nhớ một kỳ nghỉ vui vui trong thời gian du học tại Mỹ. Đồi úy T. còn được thân, khỏe mạnh, đẹp trai, lại hào hoa nên có nhiều “kieu nữ” da trắng mắt xanh mũi nhọn. Tiếng nói lãnh ra, anh trưởng học dùng vào việc mời các em đi du hí, tiếp xúc vào dịp cuối tuần. Anh có một số bạn gái Mỹ; nhưng thân thiết nhất vẫn là em Lisa.

Đồi úy T. có lòng tâm sự với tôi:

- Con Lisa nó “mọt” moa lắm. , mà quê thật con bé có bộ ngực vĩ đại lắm! Lòng cậu như B.B! Moa thích nó ở chỗ đó, toa !!!

Hoài niệm chuyện với n du

Tác Giả: Vũ Ngọc Bích (Hội kí Vui Buồn Đái Quân Ngũ)
Thứ Tư:, 03 Tháng 12 Năm 2008 04:38

Một hôm, sau bữa ăn chiều, T. nhấp một tách trà, rồi đi nghỉ với tôi:

- Này toa! Chiều mai moa có hẹn với con Lisa đấy! Moa cần cái phòng này chừng 3 tiếng để nghỉ thôi. Vậy, sau giờ học, toa có muốn đi xem chiều bóng, rồi về giúp moa được không?

Tôi mỉm cười:

- Ồ, nếu bạn muốn thì tôi tạm lánh một tý nhé; nhé nhé chớ một lát này thôi nhé! Lát sau nếu bạn, xin làm ơn tìm thăm em Lisa ở apartment giúp tôi!

Giờ đúng là hôm và đi dự T., sau giờ học chót ở Bộ Chỉ Huy Tiểu Lưu Hội Quân, tôi đón xe bus tới một tiệm ăn của người Hoa, kêu một đĩa mì xào thập cẩm và một ly cà phê sữa nóng. Ăn uống no nê, tôi đi tìm bạn để một chút đi xem chiều bóng gần đó. Thành phố Washington DC vào giờ tháng 12, trời mau tối và có gió lạnh buốt. Vài phút mà đã phải thổi vào mặt, như báo hiệu đêm nay sẽ có tuyết rơi đây. Tôi lật cổ áo khoác ngoài lên, kéo sát mũ casquette gần trán. Tôi cần một chiếc áo mưa để đi xem. Hôm đó một chút phim về cuộc đời của Patton, một danh tướng của Mỹ thời Đánh Chián, người đã chỉ huy quân đội Đác quác xã tới chỉ huy trận Âu Châu. Phim này tuy nhiên có giá trị, nên tôi quyết định xem kỹ, người cho đi xem phim. Tôi sắp xếp, hôm tiễn chân tôi thì phải trình Tân Sơn Nhát, và tôi nói đùa đùa như thế:

- Xong khóa học, anh nhé về đúng ngày với em nhé! Đừng nghe theo lời của các “kẻ u mê da trắng một xanh”, mà trán là em đi xem bóng, nghe anh!

Tôi mỉm cười, trấn an nàng:

- Yên chí đi em! Anh chỉ thích “ăn dưa giá, cá kho” thôi! Ăn thịt “beefsteak Mỹ” dai lắm, răng anh nhai không nổi đâu!

Hoài niệm chuyện vì n du

Tác Giả: Vũ Ngọc Bích (Hội Kí Vui Buồn Đòi Quân Ngũ)
Thứ Tư: 03 Tháng 12 Năm 2008 04:38

Vì tôi biết tôi có y trêu chọc, khẽ nhéo vào tay mắt cái, rồi nói:

- Anh đừng nói “xỏ o” thôi! À, mà em nhớ có lần anh nói với em là anh thích “Cơm nhà, quà quê” thôi mà!

Tôi gật đầu như chấp nhận sự thật mà vẫn tôi vẫn a nêu ra, nhưng qua ánh mắt đăm chiêu, tôi cũng thấy nàng có nỗi u lo trong lòng; vì vẫn phải đi làm, có ba đứa con mỗi ngày thêm chăm sóc làm lâu lâu giờ chăm sóc đòi về quê thăm gia đình. Giờ là hè a vẫn tôi, tôi cảm thấy không hứng thú gì khi đám bạn học sĩ quan đứng mình rồi đi “ăn chơi” thì xã vẫn mình này. Tôi quyết liệt từ chối không đi, vì n cần khóa học khá bận rộn và bài vở nhiều, mục cho những lời chọc quê là “thật đấy”. Ngoài những giờ học trong tuần, có thì giờ rảnh rỗi, tôi thích làm những công việc gì ích lợi và giúp trí lành mạnh hơn.

Nhìn đứng học lúc đó hơn 10 giờ rồi, tôi vẫn vàng ra khỏi lớp. Đúng như tôi tiên đoán, ngoài trời tuyết đang rơi lất phất, làm mắt đứng ngơ ngác. Tôi đi bước ra ngoài đứng ngắm cái tuyết trắng. Tôi trong vài căn nhà, ánh đèn giăng mắc trên cây Giáng sinh nhô nhánh, vắng vẻ ngẩng đầu đây tiếng hát quen thuộc bên nhạc nền tiếng mùa Giáng sinh tuyết trắng “White Christmas” nghe thật day dứt. Tôi nghĩ tới việc con tôi cách nhau nửa vòng trái đất, giờ này đang chuồn bẹt trang hoàng cây Nô-ê đón mừng Chúa giáng trần. Nghĩ tới việc con, lòng tôi lại dạt dào dâng lên niềm nhớ nhung vô vàn. Đây là Giáng Sinh đầu tiên tôi xa nhà và đang đi giữa trời tuyết trắng.

Tôi vội mắt chiếc taxi và trở về khách sạn. Đến nơi, thì cũng đúng lúc đi úy T. tên Lisa về. Thoáng thấy tôi, Lisa ngẩng đầu chào, có vẻ hơi sững sùng. Nàng bước về ra xe, nhưng cũng không quên đưa tay ra hi vọng, gọi tôi T. mắt cái hôn gió. Vẫn vào tôi của, tôi hỏi đi úy T:

- Mọi sự tốt đẹp cả chứ bạn?

T. cười sung sướng:

- Bây giờ quân ta thắng lợi. Thành công 100%! Lúc đầu “moa” cũng từng nghĩ mấy tháng nay xa

Hoài niệm chuyện vĩ nhân du

Tác Giả: Vũ Ngọc Bích (Hội Kí Vui Buồn Đòi Quân Ngũ)

Thứ Tư: 03 Tháng 12 Năm 2008 04:38

nhà không làm “chuyện” đó, sự rùng rợn súng ống sự bất trật tự tác xạ. Những đống đã lên nòng rì, bần rớt tụt. Không biết “kết” phát nào. Cảm nhận “oa”nhĩ u l m!

Tôi hỏi thêm:

- Thế có ăn uống gì thêm nữa không?

Đợi úy T. đáp:

- Úi chào, em mang nào là nhỏ tí và táo, lấy ra dâng tận miệng cho “moa. Em chi u “moa” l m. Xong vì c, “moa” vào t m, em theo vào k l ng cho “moa” và hai đ a t m chung v i nhau, y nh v ch ng m i c i v y, “toa” !

T. đ c chỉ nói tiếp: Không ng mình l i còn sung s c nh th !

Tôi nói:

- C u là trai t mà: nh m nhò gì ba cái l t b a nay! Nh ng thôi mà! Ng đi, k o không, sáng mai t i l p mà ng gà, ng g t là nhóm sĩ quan đ ng mình nó c i ch c quê đ y!

Bu i sáng hôm sau, l i có tr n bão tuyết t kèm theo nh ng c n gió l c th i r t m nh. Tuyết t v n r i đ u đ u cao t i c hai t c. Đ c đ ng, có xe c a s công chánh đi cào tuyết; và tôi cũng th y m y cây tr ng ven đ ng b gió m nh th i tr c g c, làm k t xe c trên m t vài đ n đ ng. Nhi u tr ng cho h c sinh ngh h c vì s bão tuyết t đ n b t ch t. Tuy có b k t m t vài đ n đ ng, nh ng cu i cùng xe bus v n đ a chúng tôi t i n i. T tr m xe bus đi t i tr ng, chúng tôi ph i đi b kho ng 100 mét. Căn c h i quân đ c xây c t sát b sông Potomac nên gió m nh t b sông th i nh mu n xô chúng tôi xu ng b sông. Nh ng lúc gió th i quá m nh nh th , chúng tôi đ ng l i, hai tay ôm c ng c t đ i n, ch gió đ u đi m i tiếp t c b c t i.

Hoài niệm chuyện vĩ nhân du

Tác Giả: Vũ Ngọc Bích (Hội Kí Vui Buồn Đồi Quân Ngũ)

Thứ Tư: 03 Tháng 12 Năm 2008 04:38

Chúng tôi tởn trở khoởng 1 tỉởng. Huởn luyởn viên cho biởt hôm nào mảu bão lởn nhở bảu nay, chúng tôi có thở ở lỏ phòng và đởn thoởi báo cho trởởng biởt, thì không sao cở. Hôm nay, chúng tôi hỏc tởi bài hỏc vở kỏ thuở tở thỏởng lỏởng giá cở. Huởn luyởn viên cho chúng tôi thỏ o lủn vở đở tài này, và cho coi vài khỏc phim biởu đởn cách thỏc trỏc và sau khi thỏởng lỏởng. Sau đở, huởn luyởn viên chia ra tởng toán, mỏi toán bởn ngỏỏi đở thỏc tởp. Sau mỏi bài hỏc, đởu có phỏn thi và kỏ thi mản khoá.

Đêm Giáng sinh 1970, tởi thỏ đở Washington D.C, tôi đở cở ngỏỏi bởn cùng lỏp là thiỏu tá hỏi quân Glenn Williams mỏi tởi nhà anh đừng cỏm chiỏu. Sau đở, anh chỏ đởa tôi đở lỏ nhà thỏ, cách nhà anh khoởng bởy đỏm. Ngoài trỏi tuyỏt vởn rỏi nhỏng bên trong nhà thỏ, tôi cỏm thỏy ở m cúng lỏ thỏởng. Bên trên, phía trỏc tòa giỏng, nhỏng chỏu cây “poinsettia” cánh đở nhỏy vàng rỏc rỏ, nỏi bởt giỏa mỏu lá xanh. Tỏm màn nhung đởn phía sau gỏn đỏng chỏ bỏc “JOY TO THE WORLD.” Tôi lỏng lỏng nghe nhỏng bởn hỏp ca tởng bởng bởy tở niỏm hỏn hoan cỏa nhỏng ngỏỏi con Chúa muởn chia sỏ niỏm vui lỏn lao vì Ngỏi Hài đở xuỏng trỏn cỏu vỏt thỏ gian. Nhỏng đỏn thỏ ngỏn do các em thiỏu nhi khoởng chín mỏỏi tuỏi đởn tở sỏ tích Chúa Giáng Sinh, xen lỏn nhỏng bởn song ca du đỏởng và vài bởn đỏn ca thỏnh thỏt... Mỏc sỏ giỏng mỏt bài giỏng ngỏn, chỏng 15 phỏt, kỏu gỏi mỏi ngỏỏi hỏy đởn cùng Hài Nhi trong máng cỏ năm xỏa đở nhỏn đở cở Niỏm Vui Mỏng Vởnh Cỏu.

Tỏi đở trỏn tâm hỏn mình hỏởng vỏ Chúa, trong không khỏ trang nghiỏm cỏa giỏo đởởng. Tỏi cỏm nhỏn tình thỏởng bao la cỏa Cỏu Chúa, khi Ngỏi bởng lỏng tở bỏ đởa vỏ cao sang trên Thiên Quỏc, giỏng trỏn đở cỏu vỏt nhỏn lỏi. Sau khi tan lỏ, các tín hỏu trong hỏi thỏnh xuỏng “basement” cỏa nhà thỏ đở cùng nhau đở tiỏc Giáng sinh, theo hình thỏc “potluck”. Thiỏu tá Glenn giỏi thiỏu tôi vỏi vỏ mỏc sỏ và các tín hỏu. Ai nỏy đởu tở ra niỏm nỏ và thân thiỏn vỏi tôi. Đây là lỏ Giáng Sinh đởu tiên tôi sỏng xa gia đởnh. Tỏi rỏm rỏm nỏỏc mỏt khi nhìn thỏy vỏ chỏng con cái ngỏỏi ta vui vỏ bên nhau. Tỏi nhỏ vỏ con tôi thỏt nhiỏu, và mong cho chỏng tởi ngày mản khoá hỏc đở trỏ vỏ vỏi gia đởnh.

Thỏi gian ở Washington DC, mỏt buỏi chiỏu cuỏi tuỏn, tôi có đỏp đở thăm sỏ thú. Sỏ thú tởi đây rỏt lỏn và sỏch sỏ. Các con thú đở cỏ cho ăn uỏng đởy đở, và đở cỏ các bác sĩ thú y chỏm sóc, nỏn con nào con nỏy đởu khỏ e mỏnh. Có nhiỏu giỏng vỏt lỏ, và các loài chim quỏi hỏm thuỏc vũng nhiỏt đỏi, mà tôi chỏa tởng thỏy ở sỏ thú Sài Gòn. Đỏm đởc biởt tôi nhỏn thỏy tởi thỏ đỏ cỏa Hoa Kỏ, là phỏn đỏng cỏ dân thuỏc thỏnh phỏn khá giỏ thỏởng sỏng ở ngoỏi ô. Tỏi trung tâm thỏ đỏ, thỏởng chỏ có nhỏng khu phỏ thỏởng mỏi, dinh thỏ, đởn đỏi, các tòa đỏi sỏ, các cỏ sỏ tài chỏnh và hành chỏnh mà thỏi.

Thỏm thoỏt, đở tởi ngày mản khoá. Sau khi thi cuỏi khoá, nhà trỏởng tở chỏc lỏ mản khoá. Hỏi quân Đỏi tá R.G. Freeman chỏ tởa buỏi lỏ mản khoá. Ông đỏch thân trao chỏng chỏ tởt nghiỏp

Hoài niệm chuyến viếng du

Tác Giả: Vũ Ngọc Bích (Hoài kí Vui Buồn Đợi Quân Ngũ)

Thứ Tư: 03 Tháng 12 Năm 2008 04:38

cho từng sĩ quan; và sau đó, đôi lúc chúng tôi mua tickets khi chia tay. Chúng tôi nhận được giấy tờ, kèm theo vé máy bay cùng 7 ngày đi đến nơi có phòng cấp. Tôi Bà Cháu Huy Tiệp Liều Quân tại Washington DC và đến Travis Air Force Base, California, khóa sinh có thể chọn phương tiện đi bằng đường xe lửa, xe bus hay máy bay. Vì muốn đi qua nhiều tiểu bang nên chúng tôi chọn đi bằng xe bus Greyhound có máy lạnh. Xe chạy suốt ngày đêm qua nhiều trạm. Chúng tôi có dịp ngắm xem nhiều phong cảnh đẹp Hoa Kỳ. Khoảng 5 ngày và 5 đêm, xe bus chạy liên tục chúng tôi đã về tới San Francisco để chuyển về nhà hàng.